

ме гледа. Азъ му давамъ да пие. Той всѣкога ме вика при себе си. Азъ утрѣ ще си дода. Сега позволи ми, нека да остана още малко тукъ, не е хубаво да го оставя. Виждашъ — той ме гледа. Азъ не зная кой е той, но нему се иска да бжда при него... Той умира саминъ... Тате, остави ме при него...

— Добрѣ дѣте, — каза помощникътъ на лѣкаря.

Бащата поглеждаше ту Чичилио, ту болния и не се рѣшаваше.

— Кой е тоя? — попита той.

— Селянинъ, както и вие, отговори помощникътъ; — той е отъ далеко и постѣпи въ сѣщия този день, когато постѣпихте и вие. Донесоха го въ безсъзнание, той не можеше да каже нищо. Може-би, и той има сѣмейство. Навѣрно, той си мисли, че е дошло нѣкое отъ неговитѣ дѣца.

Болниятъ продължаваше да гледа Чичилио.

— Ехъ, Чичилио, остани, — каза най-послѣ бащата.

— Той не ще живѣе много, — тихо пошепна помощникътъ.

— Остани — повтори бащата, а азъ ще си отида да успокоя майка ти. Прощавай, мой милий, довиждане!

Той горещо цѣлуна момчето си, погледна го още веднажъ, отново го цѣлуна и излѣзе.

Чичилио се върна при леглото на болния, който, като че ли се бѣше успокоилъ.

Чичилио пакъ започна живота, прѣживѣнъ прѣзъ послѣднитѣ петъ дена. Той не плачеше вече, но както по-напрѣдъ, внимателно и усърдно се грижеше, даваше му да пие, поправяше одѣялото, утѣшаваше болния, говорѣше съ него...